

בסיום השימוש חייב גניזה!!

סדר לימוד ליליל הברית הנקרא ברית יצחק

כל הסדר ברצף אחד

יש מקומות נוהגים לקרוא בלילה שלפני המילה, מאמרי הזוהר הקדוש דלקמן, שהם מעין המאורע [והוא מנהג טוב ונכון לנהוג כן בכל מקום, כמ"ש בס"ד בעיני יצחק על שלחן ערוך המקוצר הלכות ברית מילה סימן קנ"ט אות ס'] ואוכלים מיני פירות ומגדנות.

קודם הלימוד אומרים בקשה זו:

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה. בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו. ליחדא שם יו"ד ה"א בן"א ו ה"א בן"א ודא שלימ ב"שם כל ישראל. הנה אנחנו מוכנים להגות בלילה הזה בזוהר הקדוש, לעשות נחת רוח ליוצרינו ולעשות רצון בוראנו, ולאקמא שכינתא מעפרא. ויהי רצון מלפניך, שתפן ברחמים אל מוה"ק הזה, ותמשיך חוט של חסד על הילד הנולד, שיהיה חזק ובריא כדי להכניסו לברית מילה בזמנו, ותזכה אותו שיהיה נמול כהוגן וכשורה. ותהיה חשובה ומרצה מצוה זו לפני כסא כבודך קרבן על מזבחך, ונקיטת יצחק, ותשלח רפואה שלמה לילד ולאמו. וכשם שייקנס לברית, כן תזכה את הוריו לגדלו ולחנכו בתורתך ובעבודתך, וקדש את שמך עליו, ויראו כל בשר כי שם ה' נקרא עליו, ויהיה אהוב למעלה ונחמד למטה, ויזכה לחפה ולמעשים טובים, אמן כן יהי רצון. ויהי נועם אדני אלהינו עלינו, ומעשה ידינו כוננה עלינו, ומעשה ידינו כוננהו:

תפילה קודם לימוד קבלה מהאר"י זלה"ה

רבון העולמים ואדני האדונים. אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, בקידה ובהשתחויה, שקרבנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך שתמחול ותסלח לכל חטאתינו ועונותינו. ואל יהיו עונותינו מבדילים בינינו לבינך. ובכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהי אבותינו, שתכונן את לבבנו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזנך לדברינו אלה, ותפתח לבבנו הערל בסודות תורתך. ויהיה למוה"ק הזה נחת רוח לפני כסא כבודך כריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינותינו. ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם וזכות אבותם וזכות תורתם ותמימותם וקדשם יעמד לנו לבל נכשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל, גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך, יהוה צורי וגאלי. כי יהוה יתן חכמה, מפיו דעת ותרונה:

רבון עלמין, דאנת הוא מגלי עמיקתא ומסתרתא וגלי רזיא. יהא רעוא מן קדמך לאסברא מליון בפומנא, לקימא בנא מקרא שכתוב, ואנכי אהיה עם פיך והוריתיך אשר תדבר. ולא יעול בכסופא קדמך. ובזכי למשמע רזין עלאין דאורייתא מפיומא דרישא דמתיבתא עלאה. אמן וכן יהי רצון. אמן, סלה:

ונהר יצא מעדן להשקות את הגן, ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים: והמשפלים יזרוו כזהר הרקיע, ומצדיקי הרבים כפוכבים לעולם ועד: גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך:

בברכת מזל טוב!

המוהל אפרתי יהונתן, התקשרו עכשיו 054-8490897 אפשר גם ב-

בסיום השימוש חייב גניזה!!

מכאן ניתן לחלק קטע לכל אחד מהמוזמנים

זוהר פרשת לך-לך דף צ'

ויהי אברם בן תשעים שנה ותשע שנים וגו'. רבי אבא פתח, כי מי אל מבלעדי יי, ומי צור וגו'. דוד מלפא אמר האי קרא, כי מי אל מבלעדי יי, מאן הוא שליטא או ממנא דיקיל למעבד מדי מבלעדי יי, אלא מה דאתפקד מעם קדשא ברין הוא. בגין דכלהו לא ברשוותיהו קימי, ולא יקלי למעבד מדי. ומי צור, ומאן איהו תקיף דיקיל למעבד תקפא וגבורה מגרמיה מבלעדי אלהינו. אלא פלהו בידא דקדשא ברין הוא, ולא יקלי למעבד מדי. וברשוותיהו. דבר אחר, כי מי אל מבלעדי יי, דקדשא ברין הוא פלא ברשוותיהו, ולא כמאן דאתחזי בחיזו דכוכביא ומזלי, דכלהו אחזן מלה, וקדשא ברין הוא אחלף ליה לגונא אחרא. ומי צור זולתי אלהינו, הא אוקמוה דלית ציר קמא דקדשא ברין הוא, דאיהו ציר שלימ, עביד וציר דיוקנא גו דיוקנא, ואשלים להווא דיקנא בכל תקוניה, ואעיל בה נפש עלאה דדמי לתקונא עלאה, בגין כך לית ציר קדשא ברין הוא. תא חזי, מהווא זרעא דבר-נש, כד אתער תיאובתיה לגבי נקביה ונקביה אתערת לגביה, כדן מתחברן תרויהו כחדא ונפק מניה בר חד דכליל מתרין דיקנין כחד. בגין דקדשא ברין הוא ציר ליה בציורא דאתכליל מתרויהו. ועל דא בעי בר-נש לקדשא גרמיה בהווא זמנא, בגין דישתכח הווא דיקנא בציורא שלימ כדקא חזי. אמר רבי חייא, תא חזי כמה אנון רברבין עובדו דקדשא ברין הוא. דהא אמנותא וציורא דבר-נש, איהו כגונא דעלמא. ובכל יומא ויומא קדשא ברין הוא ברי עלמין ומזוג זוגין, כל חד וחד כדקא חזי ליה. והוא ציר דיוקניהו עד לא יתון לעלמא:

תא חזי, דאמר רבי שמעון, פתיב, זה ספר תולדות אדם. וכי ספר הנה ליה. אלא אוקמוה דקדשא ברין הוא אחמי ליה לאדם הראשון דור דור ודורשין וכו'. היאך אחמי ליה. אי תימא דחמא ברוח קדשא דאנון זמנין למיית לעלמא, כמאן דחמי ברחמיה דמריהו. וביגין כך חמו וקרא חמא בעינא פלהו, ובהווא דיקנא דזמנין למיקם ביה בעלמא, פלהו חמא בעינא. מאי טעמא. בגין דמיזמא דאתברי עלמא, פלהו נפשאן דזמנין למיקם בבני נשא פלהו קימי קדשא ברין הוא, בהווא דיקנא ממש דזמנין למיקם ביה בעלמא. כגונא דא כל אנון צדיקא, בתר דנפקין מהאי עלמא, פלהו נפשאן סלקו, וקדשא ברין הוא אזמין לון דיקנא אחרא לאתלבשא בהו, כגונא דהו בהאי עלמא. בגין כך פלהו קימי קמיה, וקמא לון אדם הראשון בעינא. ואי תימא, בתר דחמא לון לא קיימו בקיימיהו. תא חזי, כל מלוי דקדשא ברין הוא בקיימא אנון, וקיימו קמיה עד דנחתי לעלמא. כגונא דא פתיב, כי את אשר ישנו פה וגו'. הא אוקמוה דכלהו בני נשא דזמנין למהו בעלמא, פלהו אשתכחו תמן. הכא אית לאסתכלא, דהא פתיב ואת אשר אינו פה וגו'. ומשמע הנהו דיקנא מאנון דקיימו תמן. בגין דכתיב עמנו היום, ואל פתיב עמנו עומד היום. אלא ודאי פלהו קיימו תמן, אלא דלא אתחזו לעינא. בגין כך פתיב, עמנו היום, אף על גב דלא אתחזו.

ואי תימא, מאי טעמא לא אתחזו הכא, כמא דאתחזו לאדם הראשון דחמא לון עינא בעינא, והא הכא אתחזי תירי. אלא הכא פד אתיביב אורייתא לישראל, חיזו אחרא ודרגין עלאין הו חמא ומסתפלן עינא בעינא, והו תאיבין לאסתכלא ולמחמי ביקרא דמריהו. וביגין כך חמו וקרא עלאה דקדשא ברין הוא בלחודו ולא מאחרא. ועל דא, פלהו בני נשא דזמנין לקימא בעלמא, פלהו קימי קדשא ברין הוא בהווא דיקנא ממש דזמנין לקימא ביה. הדא הוא דכתיב, גלמי ראו עיני, ועל ספרך וגו'. גלמי ראו עיני, מאי טעמא. בגין דדיקנא אחרא עלאה הו כהאי. וביגין כך פתיב, ומי צור זולתי אלהינו, מאן ציר טב דציר פלא קדשא ברין הוא. דבר אחר, כי מי אלוה, דא רזא דמלה, דהא אל, כללל הוא דאתכליל מכלהו דרגין. ואי תימא דהא אל איהו דרגא אחרא, בגין דכתיב ואל זעם בכל יום. תא חזי, דהא לית אל מבלעדי יי, דלאו איהו בלחודו ואל אתפרש לעלמין. ועל דא פתיב כי מי אל מבלעדי יי. ומי צור וגו'. דהא צור לאו איהו בלחודו אלא פלא חד, כדכתיב וידעת היום והשבות אל לבבך, כי יי הוא האלהים וגו'.

תא חזי. עד לא אתגזר אברקם, הנה ממליל עמיה מגו מחזה בלחודו כמא דאתאמר. דכתיב, הנה דבר יי! אל אברם במחזה וגו', במחזה, בהווא חיזו דרגא דכל דיקנין אתחזן ביה, כמא דאתאמר, והאי מחזה איהו רזא דברית. ואי תימא דבגין כך אקרי מחזה, בגין דאיהו דרגא חיזו דכל דיוקנין אתחזן ביה וכדן אקרי מחזה. הא אמרת בקדמיתא, דעד לא אתגזר אברקם, לא הנה ממליל עמיה בר האי דרגא דלא שראן עליו דרגין אחרניו. והשתא אמרת, במחזה, חיזו דכל דרגין עלאין. והא עד לא אתגזר, פתיב הנה דבר יי! אל אברם במחזה. אלא האי דרגא חיזו דכל דרגין עלאין איהו. ובחיזו דדרגין עלאין אתתקן. ואף על גב דבהווא זמנא אברקם לא הנה גזיר. האי דרגא בחיזו דדרגין עלאין איהו, ובכל אנון גונין איהו קאים, וחיזו דאנון גונין קימי תחולתיה. חד מימינא גונין חור, וחד משמאלא גונין סמק, חד דכליל מכל גונין. ואיהו חיזו דכל גונין עלאין דקיימי עליה. ועל דא, בהאי חיזו קאים עליה דאברקם ומליל עמיה, ואף על גב דלא אתגזר. פיון דאתגזר, מה פתיב, וירא יי! אל אברם. תא חזי, מחזה שדי פתיב גבלעם, ובאברקם פתיב מחזה סתם.

מה בין האי להאי. אלא מחזה שדי, אלן דלתתא מניה ואנון חיזו דיליה. מחזה סתם, מחזה דא הוא ה"א דכל דיקנין עלאין אתחזן ביה. וביגין כך פתיב באברקם מחזה סתם, ובבלעם מחזה שדי. ועל דא, עד לא אתגזר אברקם, הנה ליה האי דרגא פדאמרן. פיון דאתגזר, מיד, וירא יי! אל אברם וגו'. אתחזו פלהו דרגין על האי דרגא. והאי דרגא מליל עמיה כדקא חזי בשלימו. ואברקם אתקטר מדרגא לדרגא, ועאל בברית קימא קדישא כדקא חזי בשלימו. תא חזי, פיון דאתגזר אברקם, נפק מערלה, ועאל בקימא קדישא ואתעשר בעטרא קדישא, ועאל בקיימא דעלמא קאים עליה. וכדן אתקים עלמא בגיניה. בגין דכתיב, אם לא בריתי יומם ולילה, חקות שמים וארץ לא שמתי. וכתיב, אלה תולדות השמים והארץ בהבראם. בה"א בראם, באברקם. וכלא ברזא חדא קאים. ובשעתא דקדשא ברין הוא אחמי ליה לאדם כל אנון דרין דעלמא, וקמא לון כל חד וחד, כל דרא ודרא פלהו קימי בגונתא דעון בהווא דיקנא דזמנין לקימא בהאי עלמא. ותא חזי, הא אתאמר, פיון דחמא ליה לודו דלאו ביה חיים כלל, תנה, ואיהו יחיה ליה מדיליה שבעין שנין. בגין כך הו ליה לאדם תשע מאות ותלתין שנין. ואנון שבעין אסתלקו ליה לודו. ומלה דא רזא דחממתא איהו, דודו לית ליה בר שבעין שנין מאדם קדמאה. וכלא רזא דחממתא איהו. וכל מה דלתתא, פלא איהו ברזא דלעילא:

ותא חזי, בכל אנון דיקנין דנשמתי דעלמא, פלהו זוגין זוגין קמיה. לבתר כד אתן להאי עלמא, קדשא ברין הוא מזוג זוגין. אמר רבי יצחק, קדשא ברין הוא אמר, בת פלוני לפלוני. אמר רבי יוסי, מאי קא מיר, והא פתיב אין כל חדש תסת השמש. אמר רבי יהודה, תסת השמש פתיב, שאני לעילא. אמר רבי יוסי, מאי פרזא הכא, והא אמר רבי חזקיה אמר רבי חייא, בההיא שעתא ממש דנפיק בר-נש לעלמא, בת זוגו אדמנת

בברכת מזל טוב!

המוהל אפרתי יהונתן, התקשרו עכשיו 054-8490897 אפשר גם ב-

בסיום השימוש חייב גניזה!!

ליה. אמר רבי אבא, זכאין אנו צדיקאי דנשמתינו מתערטון קמי מלכא קדישא עד לא יתון לעלמא. דהכי תנינו, בההיא שעתא דאפיק קדשא ברין הוא נשמתינו לעלמא, כל אנו רוחין ונשמתינו פלהו פלילן דכר ונקבא דמתסברן כחדא, ואתמסרן בידא דההוא ממנא שליטא דאתפקד על עדוואיהון דבני נשא, וליה שמייה. ובשעתא דנחתינו ואתמסרן בידינו, מתפרשן. ולמנין, דא אקדים מן דא, ואחית להו בבני נשא. וכד מטא עדן דזווגא דילהון, קדשא ברין הוא דיידע אנו רוחין ונשמתינו, מסבר לון כד בקדמייתא ומכרזא עליהו. וכד מתסברן, אתעבידו חד גופא וחד נשמתיא מינא ושמאלאה כדקא חזי. ובגין כך, אין כל חדש תחת השמש. ואי תימא, הא תנינו לית זווגא אלא לפום עובדו וארחו דבר-נש. הכי הוא ודאי. דאי זכי ועובדו אתפשרן, זכי לההוא דיליה לאתסברא ביה קמא דנפיק. אמר רבי חייא, מאן דאתפשרן עובדו, באן אתר יתבע ההוא זווגא דיליה. אמר ליה, הא תנינו, לעולם ימפור אדם וכו' וישא בת תלמיד חכם. דתלמיד חכם, פקדונא דמאריה אתפקדן בידיה.

תאנא ברזא דמתנייתא, כל אנו דאתו בגלגולא דנשמתינו, יכלין לאקדמא ברחמי זווגא דילהון. ועל האי אתערו חבראי, אין נושאין נשים במועד אבל מקדשין, שמא יקדמונו אחר ברחמים. ושפיר קאמרו אחר דיקא. ועל פן קשין זווגין קמיה דקדשא ברין הוא. ועל כל פנים ודאי כי ישירים דרכי יי! כתיב. רבי יהודה שלח ליה לרבי אלעזר, אמר, הא רזא דמלה ידענא. אנו דאתו בגלגולא דנשמתינו, מאן אתר להו זווגא. שלח ליה, כתיב, מה נעשה להם לפותרים לנשים וגו'. וכתב, לכו ונטפתם לכם וגו'. פרשתא דבני בנימין אוכה, ועל האי תנינו שמא יקדמונו אחר ברחמים. וכי אותו אחר אין לו בת זוגא. אבל תשכח דא, כגון בר-נש דנסיב בת זוגיה, ולא הוה ליה מנה בני ומית. ייתי אחוהי ויבס אתתיה, ויתיליד ליה מנה בר. האי בר, הוא מיתא, דהדרת נשמתייה לעלמא. דא הוא אחר דאין לו בת זוג אלא אמיה. ודא הוא שמא יקדמונו אחר ברחמים, דכיל לאקדמא אחרא למסב אתתיה ברחמי ובצלותא. ואף על גב דאמינא לך דכיל לאקדמא ברחמי, לא כיל אלא אם הוה בעלה חבא, ואיהו זכאה. אמר רבי יהודה, האי הוא ודאי דקשין זווגין קמי קדשא ברין הוא. זכאה חולקהון דישראל, דאורייתא אוליף להו ארחו דקדשא ברין הוא, וכל טמירין וגנזיא דגניזין קמיה ודאי. כתיב תורת יי! תמימה וגו'. זכאה חולקה מאן דישתדל באורייתא ולא יתפרש מנה. דכל מן דיתפרש מאורייתא אפלו שעתא חדא קמא דאתפרש מחי דעלמא. דכתיב כי הוא חייך ואורך ימיה. וכתב אורך ימים ושנות חיים ושלום וסיפו לך:

ויהי אברם בן תשעים שנה וגו'. רבי יוסי פתח, ועמר פלם צדיקים לעולם יירשו ארץ וגו'. זכאין אנו ישראל מכל שאר עמין. דקדשא ברין הוא קרא לון צדיקים. דתניא, מאה ועשרין וחמישים, ותמניא אלפי מארי דגדפין, דאזלין וטאסין כל עלמא ושמעין קלא, ואחדין ליה לההוא קלא. קמא דתנינו, לית לך מלה בעלמא דלית לה קלא, ואזלא וטאסא ברקיעא. ואחדין לה מארי דגדפין וסלקין ההוא קלא למאריהון דמדון, ודינין לה הו לטב הו לביש. דכתיב, כי עוף השמים יוליר את הקול וגו'. אימתי דינין לההוא קלא. רבי חייא אמר, בשעתא דבר-נש שכיב ונאים, ונשמתייה נפקת מניה, והיא אסהידת ביה דבר-נש. וכדין דינין לההוא קלא. הדא הוא דכתיב, משוכבת חיקך שמור פתי פיך. מאי טעמא, משום דהיא אסהידת דבר-נש. רבי יהודה אמר, כל מה דבר-נש עביד בכל יומא, נשמתייה אסהידת ביה דבר-נש בלליא. תאנא, אמר רבי אלעזר, בתחלת שעתא קמייתא בלליא כד נשף יממא ועאל שמשא, מארי דמפתחן די ממנא על שמשא, עאל בתריסר תרעין דפתיחן ביממא. בתר דעאל בבלהו, כל אנו תרעין סתימין, כרוזא קאים ושרי לאכרזא. קאים מאן דקאים, ואחדין לאנון מפתחן. בתר דסיים כרוזא, כל אנו נטורי עלמא מתפנשין וסלקין, ולית מאן דפתח פטרא, קלא משתכחין. כדין דינין דלתתא מתערין, ואזלין ושאטין בעלמא, וסיהרא שרי לאנכרא, ומארי דיבבא תקעין ומילין. תקעין תנגות, כדין מתערי שירתא ומזמירין קמי מאריהון. כמה מארי תריסין קמי בקיזמיהו ואתערין דינין בעלמא. כדין בני נשא נימין. ונשמתייה נפקת ונשמתייה סהודיתא ואתחייבת בדינא. וקדשא ברין הוא עביד חסד דבר-נש ונשמתייה תבת לאתרה. בפלגות לליא כד צפרין מתערין, סטרא דצפון אתער ברוחא. קם בקיזמיה שריבטא דבסטור דרום, ובטש בההוא רוחא ושכיך ואתבסם. כדין אתער קדשא ברין הוא בנמוסו לאשתעשעא עם צדיקאי בגנתא דעדן בההיא שעתא.

זכאה חולקה דבר-נש דקאים לאשתעשעא באורייתא. דהא קדשא ברין הוא וכל צדיקאי דבגנתא דעדן פלהו ציתין לקליה. הדא הוא דכתיב, היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני. ולא עוד אלא דקדשא ברין הוא משיר עליה חד חוטא דחסד למהו תדיר נטיר בעלמא. דהא עלאין ונתאין נטירין ליה, הדא הוא דכתיב יומם יצוה יי! חסדו, ובלילה שירה עמי. אמר רבי חזקיה, כל מאן דאשתדל בהאי שעתא באורייתא, ודאי אית ליה חולקא תדיר בעלמא דאתי. אמר רבי יוסי, מאי טעמא תדיר. אמר ליה, הכי אוליפנא, דכל פלגות לליא כד קדשא ברין הוא אתער בגנתא דעדן, כל אנו נטיען דגנתא אשתקין יתיר, מההוא נחלא דאקרי נחל קדומים, נחל עדנים, דלא פסקון מימיו לעלמין. כביכול ההוא דקאים ואשתדל באורייתא, כאלו ההוא נחלא אתרק על רישיה, ואשקי ליה בגו אנו נטיען דבגנתא דעדן. ולא עוד, אלא הואיל וכלהו צדיקאי דבגו גנתא דעדן ציתין ליה, חולקא שוין ליה בההוא שקיו דנחלא. אשתכח דאית ליה חולקא תדיר בעלמא דאתי:

רבי אבא הוה אתי מטבריה לבי טרוניא דחמוי, ורבי יעקב בריה הוה עמיה. אערעו בכפר טרשא. כד בעו למשכב, אמר רבי אבא למריה דביתא, אית הכא תרנגולי. אמר ליה מאריה דביתא, אמאי. אמר ליה, בגין דקאימנא בפלגות לליא ממש. אמר ליה, לא אצטרך, דהא סימנא לי בביתא דהדין טקלא דקמי ערסאי, מלינא ליה מיא, ונטיף טיף טיף. ובפלגות לליא ממש, אתרקו פלהו מיא, ואתגלגל האי טקסא ונהים, ובאשתמע קליה בכל ביתא. וכדין הוא פלגות לליא ממש. וחד סבא הוה לי, דהוה קם בכל פלגות לליא ואשתדל באורייתא, ובגין כך עבד האי. אמר רבי אבא, ברין רחמנא דשדרני הכא. בפלגות לליא נהים ההוא גלגלא דקטפא. קמו רבי אבא ורבי יעקב. שמעו לההוא גברא דהוה יתיב בשפולי ביתא, ותרין בניו עמיה. והוה אמר, כתיב, חצות לילה אקום להודות לך על משפטי צדקה. מאי קא חמא דוד דאיהו אמר, חצות לילה, ולא בחצות לילה. אלא חצות לילה ודאי לקדשא ברין הוא אמר הכי. וכי קדשא ברין הוא הכי אקרי. אין. דהא חצות לילה ממש, קדשא ברין הוא אשתכח וסייעתא דיליה. וכדין היא שעתא דעיל בגנתא דעדן לאשתעשעא עם צדיקאי. אמר רבי אבא לרבי יעקב, ודאי נשתתף בשכינתא ונתחבר כחדא. קריבו ויתבו עמיה.

אמרו ליה, אימא מלה דפמר, דשפיר קאמרת. מנא לך האי. אמר לון, מלה דא אוליפנא מסבאי. ותו הוה אמר, דתחלת שעתא קמייתא דלליא, כל דינין דלתתא מתערין ואזלין ושאטין בעלמא. ובפלגות לליא ממש, קדשא ברין הוא אתער בגנתא דעדן, ודינין דלתתא לא משתכחן. וכל נמוסין דלעילא, בלליא לא אשתכחו אלא בפלגות לליא ממש. מנלן. מאברהם, דכתיב ויחלק עליהם לילה. במצרים, ויהי בחצי הלילה. ובאתרין סגיין באורייתא הכי אשתכח. ודוד הוה ידע. ומנא הוה ידע. אלא הכי אמר סבא. דמלכותא דיליה, בהאי תליא, ועל דא קאים בהאי שעתא ואמר שירתא. ולהכי קרייה לקדשא ברין הוא חצות לילה ממש, אקום להודות לך וגו'. דהא כל דינין תלן מהכא, ודינין דמלכותא מהכא משתכחין. וההיא שעתא אתקטיר בה דוד, וקם ואמר שירתא. אתא רבי אבא ונשקיה. אמר ליה, ודאי הכי הוא, ברין רחמנא דשדרני הכא. תא חזי, לילה, דינא בכל אתר,

ברכת מזל טוב!

בסיום השימוש חייב גניזה!!

והא אוקימנא מלי, והכי הוא ודאי. והא אתער קמיה דרבי שמעון. אמר ההוא נוקא, בריה דההוא גברא, אי הכי, אמאי פתיב חצות לילה. אמר ליה, הא אתאמר בפלגות לליא מלכותא דשמיא אתערת. אמר, אגא שמענא מלה. אמר ליה רבי אבא, אימא ברי טב, דהא מלה דפמר, קלא דבוצינא להוי. אמר, אגא שמענא דהא לילה דינא דמלכותא איהו. ובכל אתר דינא הוא. והאי דקאמר חצות, בגין דניקא בתרי גוני, בדינא וחסד. וודאי פלגותא קדמיתא דינא הוא. דהא פלגותא אחרא נהירו אנפאה בסטרא דחסד. ועל דא חצות לילה כתיב ודאי. קם רבי אבא ושיי' ידו ברישיה וברכיה. אמר, ודאי חשיבנא דחכמתא לא אשתכח בר באנן זכאי דזכו בה. השתא חמינא דאפלו נוקי בדרא דרבי שמעון, זכו לחכמתא עלאה. זכא את רבי שמעון. וי לדרא דאנת תסתלק מניה. יתבו עד צפרא ואשתדלו באורייתא:

פתח רבי אבא ואמר, ועמר כלם צדיקים וגו'. מלה דא הא אוקמוה חבראי, מאי טעמא פתיב ועמר כלם צדיקים. וכי פלהו ישראל צדיקי נינהו. והא כמה חביבין אית בהו בישראל. כמה חטאין וכמה רשיעין דעברין על פקודי אורייתא. אלא הכי תנא ברזא דמתניתין, זכאין אנן ישראל דעבדין קרבנא דרענא קדשא ברין הוא, דמקרבין בנייהו לתמינא יומין לקרבנא. וכד אתגזרו, עאלו בהאי חולקא טבא דקדשא ברין הוא, דכתיב וצדיק סוד עולם. וכיון דעאלו בהאי חולקא דצדיק, אקרון צדיקים ודאי כלם צדיקים, ועל כן לעולם ירשו ארץ, כדכתיב פתחו לי שערי צדק אבא בם. וכתיב זה השער לי, צדיקים יבאו בו. אנן דאתגזרו ואקרון צדיקים. נצר מטעי, נצר מאנן נטיען דנטע קדשא ברין הוא בגנתא דעין. האי ארץ חד מניהו. ועל כן אית להו לישראל חולקא טבא בעלמא דאתי. וכתיב, צדיקים ירשו ארץ.

לעולם ירשו ארץ. מהו לעולם. קמא דאוקימנא במתניתא דילן, והא אתאמר האי מלה בין חבראי. תא חזי, קדשא ברין הוא לא קרא לאברהם אברהם עד השתא, מאי טעמא. אלא הכי אוקימנא, דעד השתא לא אתגזרו. וכד אתגזרו, אתחבר ביה האי ה"א ושריא ביה, וכדין אקרי אברהם. והינו דכתיב אלה תולדות השמים והארץ בהבראם. ותאנא בה"א בראם. ותאנא באברהם. מאי קאמרי. אלא דא חסד, ונדא שכינתא, וכלא נחית כחדא, ולא קשיא מלה, והאי והאי הוי. אמר רבי יעקב לרבי אבא, האי ה"א דהבראם זעירא, וה"א דהל"י רברבא, מה בין האי להאי. אמר ליה, דא שמטה, ודא יבלא. ואית דמתני דכלא חד. דכד מנהרא מצדיק, כדן קימא באשלמותא וה"א רברבא, דהא מתנהרא דקא יאות. ולזמנין דלא קימא באשלמותא וניקא מסטרא אחרא, כדן ה"א זעירא. ובגין כך, זמנין דסיהרא קימא באשלמותא, וזמנין בפגימותא. ובאנפאה אשתכח ואשתמודע, וכלא שפיר. והאי איהו ברירא דמלה:

אמר רבי אבא, זכאין אנן ישראל דקדשא ברין הוא אתרעי בהון מכל שאר עמין. ויהיב לון את קימא דא. דכל מאן דאית ביה האי את, לא נחית לגיהנם, אי איהו נטיר ליה דקא יאות, דלא עייל ליה ברשותא אחרא, ולא משקר בשמיה דמלקא. דכל מאן דמשקר בהאי, קמא דמשקר בשמיה דקדשא ברין הוא. דכתיב, ב"י בגדו, כי בנים זרים ילדו:

תו אמר רבי אבא, בזמנא דברנש אסיק בריה לאעליה להאי ברית, קרי קדשא ברין הוא לפמליא דיליה ואמר, חמו מאי בריה עבדית בעלמא. בה שעתא אזדמן אליהו וטאס עלמא בארבע טאסין ואזדמן תמן. ועל דא תנינן, דבעי ברנש לתקנא פרסיא אחרא ליקרא דיליה, וימא דא פרסיא דאליהו. ואי לאו, לא שרי תמן. והוא סליק וסאהיד קמי קדשא ברין הוא. תא חזי, בקדמיתא פתיב, מה לך פה אליהו וגו'. וכתיב קנא קנאתי ל"י אלהי צבאות, פי עזבו בריתך בני ישראל וגו'. אמר ליה, חייך, בכל אתר דהאי רשימא קדישא ירשמון ליה בני בבשרהון, אנת תזדמן תמן. ופמא דאסאה דישאל עזבו, הוא סאה דישאל מקימין האי קימא. והא תנינן, על מה אתענש אליהו קמי קדשא ברין הוא. על דאמר דלטורא על בניו.

אדהכי הנה אתי נהורא דיומא, והווא אמרי מלי דאורייתא. קמו למיזל. אמר להו ההוא גברא, כמה דעסקיתו בהאי לליא, אשלימו. אמרו, מאי הוא. אמר להו, דתחמון למחר, אנפוי דמריה דקימא. דהא דביתאי בעאת בעותא דא מניכו, וגזר קימא דברי דאתיליד לי, למחר להני הלולא דיליה. אמר רבי אבא, האי בעותא דמצוה איהו. ולמחמי אפי שכינתא, נתיב. אוריכו כל ההוא יומא. בההוא לליא, קנש ההוא גברא כל אפון רחימו, וכל ההוא לליא אשתדלו באורייתא, ולא הנה מאן דניים. אמר להו ההוא גברא, במטו מניכו, כל חד וחד לימא מלה חדתא דאורייתא:

א פתח רבי אבא ואמר, בפרוע פרעות בישראל בהתנדב עם ברכו י"י. מאי קא חמו דבורה וברק דפתחו בהאי קרא. אלא הכי תנינן, לית עלמא מתקימא אלא על האי ברית, דכתיב אם לא בריתי יומם ולילה וגו'. דהא שמיא וארעא על דא קימין. בגין כך, כל זמנא דישאל מקימין האי ברית, נמוסי שמיא וארעא קימין בקיומיהו. וכל זמנא דחס ושלום ישראל מבטלין האי ברית, שמיא וארעא לא מתקימין, וברכאן לא משתכחן בעלמא. תא חזי, לא שליטו שאר עמין על ישראל, אלא כד בטילו מניהו קימא דא. ומה בטילו מניהו, דלא אתפרען ולא אתגלן. ועל דא פתיב, ויעזבו בני ישראל את י"י וגו'. וימכור אותם ביד סיסרא. ויעזבו את י"י ממש. עד דאתת דבורה ואתנדבת לכל ישראל במלה דא, כדן אתקנעו שגאיהון תחותיהו. והינו דתנינן, דאמר קדשא ברין הוא ליהושע, וכי ישראל אטימין אנן ולא אתפרעו ולא אתגלן ולא קימי קימא דילי, ואת בעי לאעלא להו לארעא ולאכנעא שגאיהון. שוב מול את בני ישראל שנית. ועד דאתפרעו ואתגלן האי ברית, לא עאלו לארעא, ולא אתקנעו שגאיהון. אוף הכא, כיון דאתנדבין ישראל בהאי את, אתקנעו שגאיהון תחותיהו, וברכאן אתחזרו לעלמא. דהא הוא דכתיב, בפרוע פרעות בישראל בהתנדב עם ברכו י"י:

ב קם אחרא ופתח ואמר, ויהי בדרך במלון ויפגשוהו י"י ויבקש המיתו. למאן, למשה. אמר ליה קדשא ברין הוא, וכי את אזיל לאפקא ית ישראל ממצרים ולאכנעא מלקא רב ושליטא, ואת אנשית מנך קימא, דברך לא אתגזר. מייד ויבקש המיתו. תאנא, נחת גבריאל בשלהובא דאשא לאוקדיה, ואתרמיז חד חויה מתוקדא לשאפא ליה בגויה. אמאי חויה. אמר ליה קדשא ברין הוא, את אזיל לקטלא חויה רברבא ותיקפא, וברך לא אתגזר. מייד אתרמיז לחד חויה לקטלא ליה. עד דחמת צפורה וגזרת לברה ואשתיזיב. דהא הוא דכתיב, ותקח צפורה צור, מהו צור אלא אסנתא. ומאי אסנתא, דכתיב ותכרות את ערלת בנה, דנצנצא בה רוח קדשא:

ג קם אחרא ואמר, ויאמר יוסף אל אחיו גשו נא אלי ויגשו. ויאמר וגו'. וכי אמאי קרי להו, והא קריבין הוו גביה. אלא בשעתא דאמר לון אני יוסף אחיכם, תנוהו דחמו ליה במלכו עלאה. אמר יוסף, מלכו דא, בגין דא רוחנא לה. גשו נא אלי ויגשו, דאחזי להו האי קימא דמילה. אמר, דא גרמת

בברכת מזל טוב!

המוהל אפרתי יהונתן, התקשרו עכשיו 054-8490897 אפשר גם ב-

בסיום השימוש חייב גניזה!!

לי מלכו דא, בגין דנטרית לה. מכאן אוליפנא, מאן דנטיר להאי את קומא, מלכו אנטרית ליה. מגלן, מבעז, דכתיב חי "! שכבי עד הבקר. דהוה מקטרג ליה יצריה, עד דאומי אומאה ונטיר להאי ברית. בגין כך זקא דנפקו מניה מלכין שליטין על כל שאר מלכין, ומלא משיחא דאתקרי בשמא דקדשא ברך הוא:

ד) פתח אדר ואמר, פתיב אם תכנה עלי מנהגו וגו'. הכי תאנא, בזאת אני בוטח, מהו בזאת. דא את קומא דזמינא תדיר גבי ברנש, ואתרמיזא לעילא. ובגיני כך אתאמר בזאת, קמא דכתיב זאת את הברית. זאת בריתי. וללא כח דרגא. ותאנא, זה זאת, כח דרגא אנון ולא מתפרשן. ואי תימא אי הכי, הא שאר בני עלמא הכי, אמאי דוד בלחודו ולא אחרא. אלא בגין דאחידא ביה ואתרמיזא ביה, והיא כתרא דמלכותא. תא חזי, בגין דהאי זאת לא נטר ליה דוד מלכא דקא חזי, מלכותא אפעדי מניה כל ההוא זמנא. והכי אוליפנא, האי זאת אתרמיזא במלכותא דלעילא, ואתרמיזא בירשלים קרתא קדישא. בההיא שעתא דדוד עבר עליה, נפק קלא ואמר, דוד, במה דאתקטרת, תשתרי. לך טרדין מירשלים, ומלכותא אפעדי מנך. מנא לן, דכתיב הנני מקים עליך רעה מביתך. מביתך דיקא. והכי הוה, במה דעבר, ביה אתענש. ומה דוד מלכא הכי, שאר בני עלמא, על אחת כמה וכמה:

ה) פתח אדר ואמר, לולי "! עזרתה לי כמעט שכנה דומה נפשי. תאנא, במה זכאן ישראל דלא נחתי לגיהנם כשאר עמין, ולא אתמסרון בידוי דדומה, בהאי את. דהכי תאנא, בשעתא דברנש נפיק מעלמא, כמה חבילי טהירין אתפקדן עליה, זקפין עינא וסמאן האי את דהוא קומא דקדשא, אתפרשן מניה, ולא אתיהיב בידוי דדומה לנחמא לגיהנם. דכל מאן דזאתמסר בידוי, נחית לגיהנם ודאי. ומהאי את דחלין עלאין ונתאין, ודינן בישין לא שלטין ביה בברנש אי איהו זכי לנטיר ליה להאי את, בגין דהוא אתאחיד בשמא דקדשא ברך הוא. כיון דדוד מלכא לא נטר את קומא דא דקא חזי, אפעדי מניה מלכותא ואתטריד מירשלים, מיך דחיל, דסבר דיתחנן ליה מיך ומסרון ליה בידוי דדומה וימות בההוא עלמא, עד דאתבשר ביה, דכתיב גם "! העביר חטאתך, לא תמות. בה שעתא פתח ואמר, לולי "! עזרתה לי, כמעט שכנה דומה נפשי:

ו) פתח אדר ואמר, מאי האי דכתיב דאמר דוד, והראני אותו ואת נהו. מאן כיל למחמי ליה לקדשא ברך הוא. אלא הכי תנינן, בההיא שעתא דאתגזר עליה ההוא ענשא, דוד ידע דעל דלא נטר האי את דקא יאות אתענש בהאי. דכלא כח דאחידא וכלא אתרמיז בהאי את, ולא אקרי צדיק מאן דלא נטר ליה פדקא יאות, הנה בעי בעוניה ואמר, והראני אותו ואת נהו. מאי אותו. דא את קומא קדישא, דהא דחילנא דאתאביד מנאי. מאי טעמא. בגין דתרין אלון, מלכותא וירשלים, בהאי אחידן. ובגין כך תלי בבעוניה, אותו ואת נהו, דיתקדש מלכותא דהאי את לאתריה וכלא חד מלה:

ז) פתח אדר ואמר, ומבשרי אהזה אלוה. מאי ומבשרי. ומעצמי מבעי ליה. אלא מבשרי ממש. ומאי היא. דכתיב ובשר קדש יעברו מעליך, וכתוב והיתה בריתי בבשרכם. דתנינא, בכל זמנא דאתרשים ברנש בהאי רשימא קדישא דהאי את, מניה חמי לקדשא ברך הוא, מניה ממש. ונשמטא קדישא אתאחידת ביה. ואי לא זכי, דלא נטיר האי את, מה פתיב, מנשמט אלוה יאבדו. דהא רשימו דקדשא ברך הוא לא אתנטיר. ואי זכי ונטיר ליה, שכינתא לא אתפרש מניה. אימתי מתקומא ביה. פד אתנסיב, והאי את עייל באתריה. דתנינא, מאי טעמא, וא"ו ה"א אצלן כחדא. אלא חד דכר, וחד נקבא, אשתתפו כחדא ואקרי חד שמא, כדין חסד עלאה שריא עליהו. באן אתר שריא, בסטרא דכוכרא. ומאן חסד. חסד א"ל, דאתי ונפיק מחכמה עלאה ואתעטר בדוכרא, ובגין כך אתבסמת נקבא. תו תנינן, אלוה הכי הוא. אל, נהירו דחכמתא. וא"ו דכר, ה"א נקבא, אשתתפו כחדא, אלוה אקרי. ונשמטא קדישא, מהאי אתר אתאחדת, וכלא תליא בהאי את. ועל דא פתיב, ומבשרי אהזה אלוה. דא שלימותא דכלא, מבשרי ממש. מהאי את ממש. ועל דא, זכאין אנון ישראל קדישין דאחידן ביה בקדשא ברך הוא. זכאין אנון בעלמא דין ובעלמא דאתי. עליהו פתיב, ואתם הדבקים ב"י וגו'. ובגין כך, חיים כלכם היום.

אמר רבי אבא, ומה בכל כך אתון חפמין, ואתון תבין הכא. אמרו ליה, אי צפרי יתקרו מאתריהו, לא ידעין לאן טאסן. דהא הוא דכתיב, כצפור נודדת מן קנה, כן איש נודד ממקומו. ואתרא דא, זכי לן לאוריתא. והאי אורחא דילן, בכל לילא פלגותא אנון נמי, ופלגותא אנון עסקין באוריתא. וכד אנון קומין בצפרא, ריחי חקלא ונהרי מיא נהרין לן אוריתא, ואתישבת בלבן. ואתר דא, הא דנייה לעילא זמנא חדא. וכמה סרכי תריסין אסתלקו בההוא דינא על ענשא דאוריתא. וכדין אשתדליתא דילן יממא ולילא, באוריתא הוא. ואתרא דא קא מסייע לן. ומאן דאתפרש מכאן, כמאן דאתפרש מסיי עלמא. זקוף ידיו רבי אבא וברך לון. יתבו עד דנהר יממא. בתר דנהר יממא, אמרו לאנון דרדקי דקמיהו, פוקו וחמו אי נהר יממא. וכל חד לימא מלה חדתא דאוריתא להאי גברא רבא. נפקו וחמו דנהר יממא. אמר חד מניהו, זמין האי יומא אשא מלעילא. אמר אחרא, ובהך ביתא. אמר אחרא, חד סבא הכא, דזמין האי יומא לאתוקדא בנורא דא. אמר רבי אבא, רחמנא לישזבן. תוה ולא יכיל למללא. אמר, קטרא דהורמנא, בארעא אתפסת. וכך הוה, דההוא יומא חמו חבריא אפי שכינתא ואתתרו באשא. ורבי אבא אתלהיטו אנפוי כנורא, מחדוהא דאוריתא. תאנא, כל ההוא יומא לא נפקו כלהו מביתא, וביתא אתקטר בקטרא. והוה חדתא מלי בגיניהו, כאלו קבלו ההוא יומא אוריתא מטורא דסיני. בתר דאסתלקו, לא הוה ידעין אי הוא יממא ואי לילא. אמר רבי אבא, בעוד דאנון קומין, לימא כל חד מן מלה חדתא דחכמתא, לאקשרא טיבו למאריה דביתא מריה דהלולא:

ח) פתח חד ואמר, אשרי תבחר ותקרב ישכון חצריך וגו'. בקדמיתא חצריך, לבתר ביתך, ולבתר היכלך. דא פנימאה מן דא, ודא לעילא מן דא. ישכון חצריך בקדמיתא, קמא דאתאמר והיה הנשאר בציון והנותר בירושלם קדוש יאמר לו. נשבעה בטוב ביתך, לבתר, קמא דאתאמר בחכמה יבנה בית. החכמה יבנה בית, לא פתיב. דאי פתיב הכי, הוה משמע דחכמה בית אקרי. אלא פתיב בחכמה יבנה בית, הינו דכתיב ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן וגו'. קדוש היכלך, לבתר דא, הוא שלימו דכלא. דהכי תנינן, מהו היכל. כלומר ה"י כ"ל, האי והאי. וכלא אשתלים כחדא. רישא דקרא מה מוכח. דכתיב אשרי תבחר ותקרב ישכון חצריך. האי מאן דאקריב בריה קרבנא קמי קדשא ברך הוא, רעוא דקדשא ברך הוא בההוא קרבנא. ואתרעי ביה וקריב ליה. ושוי מדוריה בתרין אדרין. ואחיד להאי ולהאי דאנון תרין אתקשרו כחדא. דכתיב ישכון חצריך. חצריך ודאי תרי. בגיני כך, חסידי קדמאי סבאן דהכא, פד מקרבין בניהו לקרבנא דא, פתחי ואמרי אשרי תבחר ותקרב ישכון חצריך. אנון דקמי עליהו אמרי, נשבעה בטוב ביתך קדוש היכלך. לבתר מברך, אשר קדשנו במצותיו וצונו להכניסו בבריתו של אברהם אבינו. ואנון דקמי עליהו אמרי, קשם שהכנסתו לברית וכו'. ותנינן, בקדמיתא לבעי ברנש רחמין עליה, ולבתר על אחרא, דכתיב וכפר בעדו, בקדמיתא. ולבתר, ובעד כל קהל ישראל. ואנון אורחא דא נקייטין, והכי שפיר וסזי לקמן. אמר רבי אבא, ודאי כך הוא, ויאות מלה. ומאן דלא אמר הכי, אפיק גרמיה מעשר חפוט דזמין

ברכת מזל טוב!

בסיום השימוש חייב גניזה!!

קדשא ברין הוא למעבד לצדיקאי בעלמא דאיתי. וכלהו מתקשרן בהאי. ובגיני כך עשרא מלי דמהימנותא אית בהאי קרא, אשרי תבסר ותקרב וגו'. וכל מלה ומלה, חד חפה אתעביד מנה. זכאה חולקיןון בעלמא דין ובעלמא דאיתי. דהא אורייתא מתקשרא בלביכו, פאלו קומיתו בגופיכו בטורא דסיני בשעתא דאיתיביב אורייתא לישראל:

ט) פתח אדר ואמר, מזבח אדמה תעשה לי, וזבחת עליו את עולותיך ואת שלמיך וגו'. תאנא, כל מאן דקריב בריה לקרבנא דא, פאלו אקריב כל קרבנין דעלמא לקמיה דקדשא ברין הוא. וכאלו בני מדבחא שלימתא קמיה. בגיני כך, בעי לסדרא מדבחא במאנא חד מליא ארעא, למגזר עליה האי קמא קדישא. ואתחשיב קמי קדשא ברין הוא פאלו אדבח עליה עלון וקרבנין עאנא ותורי. וניחא ליה יתיר מפלהו, דכתיב וזבחת עליו את עולותיך ואת שלמיך וגו'. בכל המקום אשר אזכיר את שמי. מהו אזכיר את שמי. דא מילה דכתיב בה, סוד וי' ליריאו ובריתו להודיעם. האי מזבח אדמה ודאי קמא דאמינא. בתריה מה כתיב, ואם מזבח אבנים תעשה-לי. רמז לגיורא כד אתגיר, דאיהו מעם קשי קדל וקשי לבא. האי אקרי מזבח אבנים. לא תבנה אתהן גזית. מאי הוא. דבעי לאעלא ליה בפלסנא דקדשא ברין הוא. ולא יגזר יתיה עד ד'נשי פלסנא אחרא דעבד עד הכא, ויעדי מניה ההוא קשיו דלבא. ואי אתגזר ולא אעדי מניה ההוא קשיו דלבא למיעל בפלסנא קדישא דקדשא ברין הוא, הרי הוא פהאי פסילא דאבנא דגזרי ליה מהאי גסא ומהאי גסא ואשתאר אבנא כדבקדמיתא. בגין כך, לא תבנה אתהן גזית. דאי אשתאר בקשיותיה, כי חרבך הנפת עליה ותחללה. כלומר ההוא גזירו דאתגזר, לא מהניא ליה. בגיני כך זכאה חולקיה דמאן דאקריב האי קרבנא בחדותא ברענא קמי קדשא ברין הוא. ובעי למחדי בהאי חולקא כל ההוא יומא. דכתיב וישמחו כל חוסי בר לעולם ויגו וינסך עלימו, ויעלצו בר אוהבי שמיך:

י) פתח אדר ואמר, ויהי אברם בן תשעים שנה ותשע שנים, ויגא וי' וגו'. אני אל שדי, התהלך לפני וגו'. האי קרא אית לעינא ביה, וקשיא בכמה ארחין. וכי עד השתא לא אתגלי ליה קדשא ברין הוא לאברם, אלא האינדא כד מטא להני יומין ויגא וי' אל אברם ולא קודם. והפתיב ויאמר וי' אל אברם. וי' אמר אל אברם. ויאמר לאברם ידוע תדע וגו'. והאינדא מני חושבן יומין. וכד מני להו, כתיב ויגא וי' אל אברם. אשתמע דעד השתא לא אתגלי עליו. ועוד, דכתיב בן תשעים שנה ותשע שנים, בקדמיתא שנה ולבסוף שנים. אלא הכי תאנא, כל אנון יומין לא כתיב ויגא. מאי טעמא. אלא כל קמא דהוה אטיס וסתיס, קדשא ברין הוא לא אתגלי עליה כדקחסי. האינדא אתגלי עליה, דכתיב ויגא. מאי טעמא. משום דבעא לגלאה ביה האי את פתרא קדישא. ועוד, דבעא קדשא ברין הוא לאפקא מניה זרעא קדישא, וקדישא לא להני בעוד דאיהו אטיס בשרא. אלא אמר, השתא דהוא בן תשעים שנה ותשע שנים, וזמן קריב הוא דינפוק מניה זרעא קדישא, להני הוא קדישא בקדמיתא, ולבתר ינפוק מניה זרעא קדישא. בגין כך מני יומי בהאי, ולא בכל הני זמני קדמיתא. תו תשעים שנה, דכל יומי קדמאי לא הוו שנים אלא כחד שנה, דלא הוו יומי יומין. השתא דמטא להאי, שנים אנון ולא שנה:

ויאמר אליו אני אל שדי. מאי משמע דעד השתא לא קאמר אני אל שדי. אלא הכי תאנא, עבד קדשא ברין הוא כתרין תפתין דלא קדישין לתתא. וכל אנון דלא אתגזרו, וסתאבון בהון ורשימין בהון. ומאי רשומא אית בהון. דאפתחי בהו שיי' דל"ת ולא יתיר. ובגין כך אסתאבון בהו ואתדבקון בהו. בתר דאתגזרו, נפקין מאלין ועאלין בגדפוי דשכינתא. ואתגליא בהו יו"ד רשימא קדישא, את קמא שלימ, ואתרשים בהו שד" ואתתלים בקימא שלימ. ועל דא כתיב בהאי, אני אל שדי, התהלך לפני ויהי תמים, שלימ. דהשתא את חסר ברשימא דש"י ודל"ת. גזר גרמר והוי שלימ ברשימא דיו"ד. ומאן דאיהו ברשומא דא, אפתחי לאתברכא בשמא דא. דכתיב, ואל שדי וברך אותך. מהו אל שדי. ההוא דברכאן נפקן מניה, הוא דשליט על כל פתרון תפתין. וכלא מדחלתיה דחלין ומזדעזעין. בגיני כך, מאן דאתגזר, כל אנון דלא קדישין אתרחקן מניה ולא שלטין ביה. ולא עוד אלא דלא נחית לגינהם, דכתיב ועמר פלם צדיקים וגו'. אמר רבי אבא, זכאין אתון בעלמא דין ובעלמא דאיתי. זכאה חולקיה דאיתינא למשמע מלין אליו מפמיכו. פלכו קדישין. פלכו בני אלהא קדישא. עליכו פתיב, זה יאמר לי"י, אני, זה יקרא בשם יעקב, זה יכתוב ידו לי"י ובשם ישראל יכנה. כל חד מנכון אחיד ואתקשר במלכא קדישא עלאה. ואתון ברבין ממנן תריסין מההיא ארץ, דאקרי ארץ החיים, דברכבוהי אקלין ממנא דטלא קדישא:

יא) פתח אדר ואמר, אשריך ארץ שמלכך בן חורין, ושריך בעת יאכלו. וכתוב אי לך ארץ שמלכך נער, ושריך בבקר יאכלו. הני קראי קשין אהדדי. ולא קשין. האי דכתיב אשריך ארץ, דא ארץ דלעילא דשלטא על כל אנון סיי' דלעילא. ובגיני כך אקרי ארץ החיים. ועלה פתיב, ארץ אשר וי' אלהיך דורש אותה תמיד. וכתוב ארץ אשר לא במספנות תאכל בה לחם, לא תחסר כל בה. לא תחסר כל בה דיקא. וכל כך למה. משום דכתיב שמלכך בן חורין, דא קדשא ברין הוא, קמא דאתאמר בני בכורי ישראל. בן חורין. מהו בן חורין. קמא דאתאמר ויבל הוא, קדש תהיה לכם. וכתוב וקראתם דרוך בארץ. דהא כל חירו, מיזבלא קא אתי, בגיני כך בן חורין. ואי תימא בן חורין ולא כתיב בן חירות. הכי הוא ודאי, בן חירות מבעי ליה. אלא במתניתא סתימאה דילן תנינא, כד מתחברן יו"ד בה"א, כדני פתיב ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן. ולא תימא כד מתחברן, אלא מתחברן ודאי. ובגיני כך בן חורין כתיב. ועל דא אשריך ארץ שמלכך בן חורין ושריך בעת יאכלו, בחדותא בשלימו ברענא. אי לך ארץ שמלכך נער, האי ארץ דלתתא. דתנינא, כל שאר ארעי דשאר עמין, אתיהיבו לרבבין תריסין דממנן עליהו. ועילא מפולהו, ההוא דכתיב ביה, נער הייתי גם זקנתי. ותאנא, האי קרא, שרו שלעולם אמרו. ועל דא כתיב אי לך ארץ שמלכך נער. וי לעלמא דמפטרטא דא נקא. וכד ישראל בגלותא, נקון כמאן ד'ניק מרשותא אחרא. ושריך בבקר יאכלו, ולא בכלי יומא. בבקר, ולא בזמנא אחרא דיומא. דתנינא, בשעתא דחמה זורחת ואתון וסגדין ליה לשמשא, רגזא תלי בעלמא. בשעתא דמנחה, רגזא תליא בעלמא. מאן גרים האי, משום דמלכך נער, ההוא דאקרי נער. ואתון זכאי קשוס, קדישי עליון, בני מלכא קדישא, לא נקון מהאי סטרא אלא מההוא אתר קדישא דלעילא. עליכו פתיב, ואתם הדבקים ביי' אלהיכם חיים פלכם היום:

יב) פתח רבי אבא ואמר, אשירה נא לידידי שירת דודי לכרמו וגו'. ויעזקהו ויסקלהו וגו'. הני קראי אית לאסתפלא בהו, אמאי כתיב שירה, תוכחה מבעי ליה. לידידי, לדודי מבעי ליה, קמא דכתיב שירת דודי. כרם היה לידידי בקרן בן שמן. אסתפלא בכל אורייתא, ולא אשכחנא אתרא דאקרי קרן בן שמן. אלא הני קראי הא אוקמוה חבריא בכמה גונון, וכלהו שפיר והכי הוא. אבל אשירה נא לידידי, דא יצחק דהוה ידיד. ואקרי ידיד עד לא יזוק לעלמא. אמאי ידיד. דתנינן, רחימו סגי הוה ליה לקדשא ברין הוא ביה. דלא אתעביד, עד דלא אתגזר אברם אבוה ואקרי שלימ, ואתוסף ליה ה"א לאשלמותא. וכן לשרה האי ה"א אתיהיבית לה. הכא אית לאסתפלא, ה"א לשרה שפיר. אבל לאברם, אמאי ה"א ולא יו"ד. וי"ד מבעי ליה, דהא הוא דכר הוה. אלא רזא עלאה הוא, סתיס בגנון, אברם סליק לעילא ונטיל רזא מה"א עלאה דאיהו עלמא דכורא. ה"א עלאה וה"א פתאה, האי תליא בדכורא, והאי בגנקא ודאי. ובגין כך אברם סליק בה"א דלעילא, ושרה נחתת בה"א דלתתא. דכתיב לה יהי זרעך. ותנא, זרעך, זרעך ממשי, דהוה שארי למיעל בהאי קים. ומאן דשאר ל'מיעל בהאי קים, עאל. ובגיני כך, גיורא דאתגזר, גר צדק אקרי. בגין דלא

בברכת מזל טוב!

בסיום השימוש חייב גניזה!!

אָתָא מגזעא קדישא דאתגזרו. ועל דא מאן דעאל בהאי, שמייה כהאי אברהם. בגין כך פתיב ביה, ליה יהיה זרעך, זרעך ממשי, ואתמסר ליה ה"א. ואי לאו דאתמסר ה"א לשרה, הנה ליה לאברהם לאוליד לתתא כמה דהאי ליה אולידית לתתא. בטר דאתמסרת ה"א לשרה, אתחברו תרין הה"ן כחדא ואולידו לעילא. ומאי דנפק מניהו הוא יו"ד. בגיני כך יו"ד את רישא דיצחק דכר. מכאן שארי דכורא לאתפשטא, ועל דא פתיב כי ב'יצחק יקרא לך זרע. ב'יצחק ולא ב'. יצחק אוליד לעילא, דכתיב תתן אמת לי'עקב. יעקב אשלים כלא.

ואי תימא, וכי אברהם בהאי אתאחיד ולא יתיר. והא פתיב חסד לאברהם. אלא חולקא דיליה כך הוא, בגין דעביד חסד עם בני עלמא. אָבֵל לאולדא הכא אָחִיד ומהכא שריא. ועל דא לא אתגזר אברהם אלא בן תשעים ותשע שנה. ורזא דמלה הא אתידע, ואוקימנא במתניתא דילן. ובגין כך יצחק דינא קשיא נפק לאחדא לחולקיה ולאולדא. וחסד אקרי. ועל דא יעקב אשלים כלא, מהאי סטרא ומהאי סטרא. מסטרא דאחידו אברהם ויצחק לחולקיהו לעילא הוא שלימותא. מסטרא דאתיהיב להו לאולדא מתתא לעילא הוא שלימותא. ועל דא פתיב ישראל אשר בך אתפאר. ביה אתאחידו גוניה מעילא ומתתא. ועל דא פתיב הכא שירה, דכתיב אשריה נא לידידי. שירה ודאי, דהא אקרי לאולדא דכר, דהא אקרי ידיד עד לא יפוק לעלמא. ואית דאמרי אשריה נא לידידי, דא אברהם, כמה דאתאמר מה לידידי בביתא. ואברהם ירית ירתא דאחסנת חולקא דא. אָבֵל מה דאמינא דא יצחק, הכי הוא. שירת דודי לכרמו, דא קדשא ברין הוא דאקרי דודי, דכתיב דודי צח ואדום. ידידי אָחִיד בְּדוּדֵי דְכָר, ומניה אתנטע כרם, דכתיב כרם היה לידידי בקרן בן שמן. מאי בקרן בן שמן. אלא כמה נפיק האי כרם, ובמה אתנטע. חזר ואמר, בקרן. מאי בקרן. דכתיב, בקרן היובל. בקרן היובל שארי. והאי קרן אתאחיד בהוא דכר דאקרי בן שמן. מהו בן שמן. כמה דאתאמר בן חורין, ותרניהו חסד מלה. שמן, דמתמן נגיד משחא ורבו לאדלקא בוצינין. ובגין כך בן שמן. ודא שמן ורבו נגיד ונפיק ואדליק בוצינין, עד דנטיל ליה וקניש ליה האי קרן. ודא אקרי קרן היובל. בגיני כך, לית משיחותא דמלכותא אלא בקרן.

ועל דא אתמשך מלכותא דדוד דאתמשח בקרן ואתאחיד ביה. ויעזקוהו, כהאי עזקא דאסתחך לכל סטרין. ויסקלוהו, דאעדי מניה ומחולקיה כל אנון ברבין, כל אנון תריסין, כל אנון פתרין תתאין. והוא נסיב ליה להאי כרם לחולקיה, דכתיב פי חלק יו"ד עמו יעקב חבל נחלתו. ויטעוהו שורק, כמה דאתאמר ואנכי נטעתיו שורק, כלה זרע אמת. כלה פתיב בה"א. מכאן שארי אברהם לאולדא לעילא, ומהאי נפק זרע אמת. כלה זרע אמת ודאי. הינו דכתיב ליה יהיה זרעך, וכלא חסד מלה. זכאה חולקיהו ד'ישראל דירתו ירתא קדישא דא. סופיה דקרא, ויבן מגדל בתוכו. מהו מגדל. כמה דאתאמר, מגדל עז שם יו"ד, בו ירוץ צדיק ונשגב. בו ירוץ צדיק ודאי. וגם יקב חצב בו, דא תרעא דצדק. כמה דאתאמר פתחו לי שערי צדק. מאי משמע. דכל בר ישראל דאתגזר, עייל בתרניהו וזכי לתרניהו. ומאן דקריב בריה לקרבנא דא, עייל ליה בשמא קדישא. ועל את דא מתקמיין שמיא וארעא, דכתיב אם לא בריתי יומם ולילה, חקות שמים וארץ לא שמתי. והאי מאריה דהלולא דא, זכא לכלא, למחזי קדשא ברין הוא אנפין באנפין בהאי יומא. זכאה חולקנא דזכין להאי יומא, וזכאה חולקך עמנא. והאי ברא דאתיליד לך, קרינא עליה כל הנקרא בשמי וגו' יצרתיו אף עשיתיו. וכתוב וכל בניך למודי יו"ד וגו'.

אוזפיהו מא לרבי אבא תלת מילין. אמרו ליה, האי מריה דהלולא אושפיזך, זכא לכולי האי, בגין דקניי קיימא דמצוה. אמר, מאי היא. אמר ההוא גברא, דביטאי אפתת אחי הות, ומית בלא בגין ונסיבנא לה. ודא הוא ברא קדמאה דהנה לי מנה, וקרינא ליה בשמא דאחי דאתפטר. אמר ליה, מכאן ולהלאה קרי ליה אדי. והינו אדי בר יעקב. ברין לון רבי אבא וגזל לארחיה.

כד אָתָא, סדר מלין קמיה דרבי אלעזר, ודחיל למימר לרבי שמעון. יומא חסד הנה קמיה דרבי שמעון. ואמר רבי שמעון, מאי דכתיב ויפול אברם על פניו וידבר אתו אלהים לאמר, אני הנה בריתי אתך, משמע דעד דלא אתגזר הנה נפיל על אנפוי ומליל עמיה, בטר דאתגזר קאים בקיימיה ולא דחיל. אני הנה בריתי אתך, דאשכח גרמיה גזיר. אמר ליה רבי אבא, אי ניחא קמיה דמר דלימא קמיה מאנון מלי מעלייתא דשמענא בהאי. אמר ליה, אימא. אמר ליה, דחילנא דלא יתענשו על ידי. אמר ליה, חס ושלום, משמועה רעה לא ירא, נכון לבו בטוח בי". סח ליה עובדא, וסדר קמיה כל אנון מלין. אמר ליה, וכי כל הני מלי מעלייתא הוו טמירין גבך, ולא אמרת להו. גוזרנא עלך, דכל תלתין יומין אלין תלעי ותנשי. ולא פתיב אל תמנע טוב מבעליו, בהיות לאל ידך לעשות. וכך הוה. אמר, גוזרנא דבאורייתא דא יגלון לבבל ביני חבריא. חלש דעתיה דרבי אבא. יומא חסד קמא ליה רבי שמעון. אמר ליה, טופסרא דלבר, באנפך שכח. אמר ליה, לא על ידי הוא אלא על ידיהו. אמר ליה, חס ושלום דאתענשו, אלא בגין דמלין אתגלון ביניהו כל כך, יגלון ביני חבריא. ילפון אנון ארחין, ואתכסין מלין בגניהו. דהא מלין לא אתגלון אלא בינא דהא קדשא ברין הוא אסתכם עמנא ועל ידנא אתגלון מלין. אמר רבי יוסי פתיב אז יבקע פשח אורך וגו'. זמין קדשא ברין הוא לאכרזא על בניו יומא, אז יבקע פשח אורך וארוכתך מהרה תצמח. והלך לפניך צדקך, כבוד יו"ד! אספך:

ברכת מזל טוב!

המוהל אפרתי יהונתן, התקשרו עכשיו 054-8490897 אפשר גם ב-

בסיום השימוש חייב גניזה!!

הפיסקא דלקמן יקראנה אבי הבן, והיא מהקדמת הזוהר דף י"ג.

פקודא שביעא, למגזר לתמניא יומין, ולאעברא זמא דערלמא, בגין דההיא חיה איהי דרגא תמינאה לכל דרגין. וההיא נפש דפרחא מנה, אצטריקא לאתחזאה קמה לתמניא יומין קמא דאיהי דרגא תמינאה. וכדין אתחזי ודאי דאיהי נפש חיה. נפש דההיא חיה קדישא ולא מסטרא אחרא. ודא איהו שרצו המים. בספרא דחנור, יתרשמו מנא דזרעא קדישא רשימו דנפש חיה. ודא רשימו דאת דאת יו"ד דאתרשים בבשרא קדישא מכל שאר רשומין דעלמא. ועוף יעופף על הארץ, דא אליהו דטאספל עלמא בארבע טאסין, למהו תמן בההוא גזירו דקמא קדישא. ואצטריך לתקנא ליה פרסיא ולאדכרא בפמיה דא פרסיא דאליהו. ואי לאו, לא שארי תמן. ויברא אלהים את התנינים הגדולים, תרין אלין ערלה ופריעה. גזירו דערלה, ופריעה לבתר, ואנון דכר ונקבא. ואת כל נפש חיה הרומשת. דא רשימו דאת קמא קדישא, דאיהי נפש חיה קדישא פדקאמרן. אשר שרצו המים, מין עלאין דאתמשכו לגבה דאת רשימו דא. ובגין דא אתרשימו ישראל ברשימו קדישא ודכיו לתתא, כגונא דאנון רשימין קדישין. לאשתמודעא בין סטר קדישא, לסטרא אחרא דמסאבו. אוף ישראל רשימין, לאשתמודעא בין קדשה, לעמין דאתן מסטרא אחרא דמסאבו קמא דאתאמר. וכמא דרשים לון, הכי רשים בעירי ועופי דילהון, לבעירי ועופי דעמין. זכאה חולקהון ד'ישראל:

ומסיימים ואומרים

ברוך יהוה לעולם אמן ואמן: מלוך יהוה לעולם אמן ואמן:

רבי חנניא בן עקשיא אומר, רצה הקדוש ברוך הוא לזכות את ישראל, לפיכך הרבה להם תורה ומצות. שצאמר, יהוה ספץ למען צדקו וגדיל תורה ויאדיר:

ואומר אחד מהם קדיש דרבנן (על ישראל)

נוסח תימן

נוסח עדות המזרח

נוסח אשכנז

יתגדל ויתקדש שמייה רבא: (אמן) דעתיד לסדקא עלמא, ולאחאה מיתנא, ולמפרק חייא, ולמבני קרפא ירשלם, ולשכללא היכלא קדישא, ולמעקר פלחיא נכראה מן ארעא. ולאחבא פלחנא די שמייה, לאתריה בהדריה בדיניה וביקריה. וימלוך מלכותיה, ויצמח פרקניה, ויבע משיחיה, ויפוק עמיה, בסיכון וביומיון ובחיהון דכל בית ישראל, בעגלא ובזמן קריב, ואמרו אמן: ועונים הצבור אמן, יהא שמייה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמינא: גם הש"צ אומר עמהם יהא שמייה רבא וכו' עלמיה. ואח"כ אומר יתברך: (אמן) וישתבח ויתרומם ויתעלה ויתהדר ויתהלל ויתנשא, שמייה קדדשא בריך הוא: (אמן) לעילא לעילא מכל ברכתא, שירתא ויתשבחתא ונתממתא, דאמירן בעלמא, ואמרו אמן: (אמן)

יתגדל ויתקדש שמה רבא. (אמן): בעלמא די ברא פרעוטה. וימלוך מלכותה. ויצמח פרקנה. ויקרב משיחה. (אמן): בחייון וביומיון ובחיי דכל בית ישראל בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: (אמן) יהא שמה רבא מברך. לעלם ולעלמי עלמינא יתברך. וישתבח. ויתפאר. ויתרומם. ויתנשא. ויתהדר. ויתעלה. ויתהלל שמה דקדדשא בריך הוא. (אמן): לעלא מן כל ברכתא. שירתא. תשבחתא ונתממתא. דאמירן בעלמא ואמרו אמן. (אמן):

יתגדל ויתקדש שמה רבא. (אמן) בעלמא די ברא פרעוטה וימלוך מלכותה בחייון וביומיון ובחיי דכל בית ישראל בעגלא ובזמן קריב, ואמרו אמן. (אמן) יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמינא: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקדדשא. בריך הוא. בריך הוא. (אמן) לעלא מן כל ברכתא ושירתא תשבחתא ונתממתא דאמירן בעלמא. ואמרו אמן. (אמן)

על ישראל ועל רבנן, ועל תלמידיהון, ועל תלמידי תלמידיהון, ועל כל דעסקין באורייתא, די באתרא הדיון ודי בכל אתר ואתר. יהא לנא ולהון ולכון חנא וחסדא ורחמי. מן קדם מארה שמיא וארעא ואמרו אמן. (אמן):

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון. דעסקין באורייתא קדשיתא. די באתרא הדיון ודי בכל אתר ואתר. יהא לנא ולהון ולכון חנא וחסדא ורחמי. מן קדם מארה שמיא וארעא ואמרו אמן. (אמן):

על ישראל ועל רבנן. ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון. ועל כל מאן דעסקין באורייתא. די באתרא קדישא הדיון ודי בכל אתר ואתר. יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וסיין אריכין ומזוני ריחיי ופרקנא מן קדם אבוהון דבשמיא וארעא ואמרו אמן. (אמן)

יהא שלמא רבא מן שמיא, וסיעתא ופרקנא ורוחא וחנא וחסדא ורחמי, עליכון ועלנא ועל כל קהלהון דכל בית ישראל לחיים ולשלום, ואמרו אמן: (אמן)

יהא שלמא רבא מן שמיא. סיים ושבע וישועה ונחמה ושיזבא ורפואה וגאולה וסליחה וכפרה וריח וזולה. לנו ולכל עמו ישראל ואמרו אמן. (אמן):

יהא שלמא רבא מן שמיא וסיים עלינו ועל כל ישראל. ואמרו אמן. (אמן)

(ומכאן אומר הש"ץ עם הצבור) עושה שלום במרומיו, הוא ברחמינו עושה שלום עלינו, ועל כל ישראל וכו':

עושה שלום במרומיו. הוא ברחמינו עושה שלום עלינו. ועל כל עמו ישראל ואמרו אמן. (אמן):

עושה שלום במרומיו הוא עושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן. (אמן)

בברכת מזל טוב!